

Rodzina chrześcijańska w relacji do Nowej Ewangelizacji

Mgr Rafał Podleśny – KUL STAŁOWA WOLA

Ur. 19.01.1976 r. w Tarnobrzegu. Absolwent Technikum Mechanicznego w Tarnobrzegu. W I. 1998-2003 studia magisterskie na Uniwersytecie Rzeszowskim – kierunek wychowanie techniczne w zakresie informatyki i ogólnotechnicznym. Stopień magistra w 2003 r. W I.2006/07 Studia Podyplomowe na Wydziale Wychowania Fizycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego. Nauczyciel dyplomowany. Nauczyciel w Zespole Szkół im. ks. St. Staszica w Tarnobrzegu. Od dnia 1 października 2009 roku pracownik naukowo-dydaktyczny na stanowisku asystenta w Katedrze Prawa Prywatnego na Wydziale Zamiejscowym Prawa i Nauk o Gospodarce Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II w Stalowej Woli zaś od 2010 r. w katedrze Pedagogiki Katolickiej Zamiejscowego Wydziału Prawa i Nauk o Społeczeństwie. Redaktor techniczny czasopism: „Pedagogika Katolicka”, „Społeczeństwo i Rodzina”, „Przegląd Prawno-Ekonomiczny”, „Pedagogia Ojcostwa. Autor kilku artykułów naukowych. Zainteresowania badawcze: Rodzina w społeczeństwie informacyjnym, Ojciec rodziny, historia komputerów, systemy DTP.

Sługa Boży Jan Paweł II od początku swojego pontyfikatu uczył o Nowej Ewangelizacji, a jej potrzebę uzasadniał sytuacją, jaka zaistniała w świecie współczesnym, a więc zobojętnienie, sekularyzm i ateizm. Już podczas inauguracji swojej posługi Kościołowi rozpoczęła tę ewangelizację: „Nie lękajcie się! Otwórzcie, otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi! Otwórzcie dla Jego mocy zbawczej granice państw, systemów ekonomicznych, systemów politycznych, rozległe dziedziny kultury, cywilizacji, postępu!”. To wołanie powtórzył Ojciec Święty w Adhortacji *Christifideles laici* (ChL 34), przypominając, że celem nowej ewangelizacji jest odnowienie życia duchowego poprzez ożywienie wiary i miłości. Cel ten jest najłatwiej osiągalny przez posługę dojrzałych wspólnot kościelnych, z których rodzina jest najbardziej podstawową. Dlatego też Papież rodzinę umieścił w centrum swojej posługi Kościołowi i uczynił ją jednym z priorytetów swej duszpasterskiej troski. Od początku pontyfikatu wiele uwagi poświęca rodzinie. Świadczy o tym Synod Biskupów zwołany już w 1980 roku, który miał przeanalizować sytuację rodziny i jej zadania we współczesnym świecie. Owocem tego Synodu była Adhortacja apostolska *Familiaris consortio*, (1981), którą z powodzeniem można nazwać podręcznikiem teologii małżeństwa i rodziny, i duszpasterstwa rodzin. W adhortacji tej Ojciec Święty przedstawił szeroki zespół zagadnień, poczynając od naszkicowania sytuacji, w jakiej obecnie znalazła się rodzina, poprzez przedstawienie zamysłu Bożego względem tej podstawowej wspólnoty, aby następnie ukazać jej zadania i sposoby ich realizacji we współczesnym Kościele i w świecie.

Rodzina chrześcijańska jest wbudowana w Kościół powszechny i jest powołana do budowania Królestwa Bożego w dziejach poprzez udział w życiu i posłannictwie Kościoła. Rodzinę chrześcijańską z Kościołem łączą wielorakie i mocne więzy, dzięki którym jest ona Kościołem „w miniaturze” (*Ecdesia domestica*). Więzy te sprawiają, że „jest ona swego rodzaju żywym odbiciem i historycznym ukazaniem tajemnicy Kościoła”¹.

¹ *Familiaris consortio* 49

Kościół spełnia swe posłannictwo wobec rodziny, gdy głosi jej Słowo Boże, sprawuje sakramenty, dzięki którym wzbogaca i umacnia małżeństwo, rodzinę chrześcijańską, łaską Chrystusa oraz przez „głoszenie z nową mocą nowego przykazania miłości Kościół pobudza i prowadzi rodzinę chrześcijańską do służby miłości”².

Również każda rodzina chrześcijańska jest wpisana w tajemnicę Kościoła, uczestniczy w jego zbawczym posłannictwie (FC 49), a to dlatego, że jest wspólnotą życia i miłości (FC 50).

„Posłannictwo rodziny jest zakorzenione w chrzcie świętym, a przez łaskę sakramentu małżeństwa otrzymuje nową moc dla przekazywania wiary, dla uświęcania i przemiany współczesnego społeczeństwa wedle zamysłu Bożego”³. Rodzina chrześcijańska buduje Królestwo Boże w dziejach ludzkości „poprzez samą codzienną rzeczywistość, określoną i wyznaczoną przez jej warunki życiowe, a więc poprzez miłość małżeńską i rodzinną” (FC 50), czyli staje się podmiotem ewangelizacji.

Więzy Kościoła i rodziny oraz jej zadania realizują się poprzez potrójną funkcję: profetyczną, kapłańską i królewską.

Otwiera się tu szerokie pole ewangelizacji poprzez rodzinę. Sługa Boże Jan Paweł II wskazał na nie, określając rodzinę jako:

- a) Wspólnotę wierzącą i ewangelizującą,
- b) Wspólnotę w dialogu z Bogiem,
- c) Wspólnotę w służbie człowieka.

a) Rodzina chrześcijańska, jako wspólnota wierząca i ewangelizująca

Małżonkowie chrześcijańscy są wezwani do przyjęcia Słowa Pańskiego „objawiającego im zdumiewającą nowość - Dobrą Nowinę - ich życia małżeńskiego i rodzinnego, które Chrystus uczynił świętym i uświęcającym” (FC 51). Małżonkowie najpierw sami mają przyjąć w wierze Słowo Boże, a następnie głosić je swoim dzieciom i „wszelkiemu stworzeniu” (por. Mk 16,15). Ojciec Święty wzywa, aby rodzice pełnili posługę ewangelizacyjną wobec dzieci od lat najmłodszych, aż do wieku dojrzewania i młodości⁴.

b) Rodzina chrześcijańska - wspólnotą w dialogu z Bogiem

Rodzina, która stanowi domowe sanktuarium Kościoła, jest miejscem sprawowania kultu - oddawania czci Panu Bogu i uświęcenia człowieka. W rodzinie młody człowiek uczy się modlitwy, włączając się we wspólne uwielbienie Boga sprawowane przez małżonków i rodziców. Tu również jest sprawowana liturgia rodzinna, a nade wszystko przygotowanie do życia sakramentalnego (Sakrament Pokuty i Pojednania, Eucharystia)⁵.

c) Rodzina chrześcijańska - wspólnotą w służbie człowieka

Dzieci na łonie rodziny doświadczają miłości zarówno ze strony swoich rodziców, jak i rodzeństwa, dziadków, czy krewnych. Z kolei one same uczą się kochać i poświęcać dla innych. Dlatego można nazwać rodzinę najlepszą szkołą uspołecznienia dziecka. W rodzinie dziecko uczy się kształtować szlachetny charakter. Cały ten proces winien być owiany atmosferą ewangelicznej miłości⁶.

² Tamże

³ Familiaris consortio 52

⁴ Tamże 53

⁵ Por. Familiaris consortio 55-62

⁶ Por. Familiaris consortio 63-64

Zasygnalizowane zadania rodziny chrześcijańskiej ukazują płaszczyzny, na których może ona rozwijać dzieło ewangelizacji. Jan Paweł II w swoim dziele ewangelizacji rodziny poszedł jeszcze dalej i wskazał sposoby, a także metody, jakimi musi posłużyć się Kościół i rodzina, aby ta posługa była owocna.

Ewangelizacja rodziny w nauczaniu Jana Pawła II osiągnęła apogeum w roku 1994, kiedy to z inicjatywy ONZ równocześnie obchodzono w świecie „Międzynarodowy Rok Rodziny”. Kościół włączył się w obchody Roku Rodziny, a Ojciec Święty skierował wówczas List do Rodzin i List do Dzieci w Roku Rodziny, a ponadto wygłosił szereg katechez śródowych, homilii o tematyce rodzinnej i innych przemówień. W jednej z nich (8 X 1994) Papież podkreślił znaczącą rolę rodziny w dziele nowej ewangelizacji: „W Kościele i w społeczeństwie nadeszła teraz epoka rodziny, która jest powołana do odegrania pierwszoplanowej roli w dziele nowej ewangelizacji. W rodzinach oddanych modlitwie, aktywnie zaangażowanych w apostołat i w życie Kościoła, wyrosną autentyczne powołania nie tylko do formacji innych rodzin, ale także do życia szczególnej konsekracji”⁷.

Poprzez chrześcijańską rodzinę, której twórcą jest sam Bóg wspólnota Kościoła żyje i spełnia przekazane sobie od Chrystusa posłannictwo (zob. Mt 28, 18-20; Mk 16, 15; Łk 24, 46-48; J 20, 21; 1 Kor 9,16). Rodzina jest podstawowym przedmiotem ewangelizacji i katechezy Kościoła, ale jest też jej nieodzownym i niczym nie zastąpionym twórczym podmiotem. Właśnie dlatego, aby nim być, aby nie tylko trwać w Kościele i czerpać z jego duchowych zasobów, ale także tworzyć Kościół w podstawowym jego wymiarze, rodzina musi być w sposób szczególny świadoma posłannictwa Kościoła i sobie właściwego udziału w tym posłannictwie.⁸

Papież Jan Paweł II, stwierdza wprost, że: „Ewangelizacja jutra zależy w dużej mierze od *Kościół domowego*. Jest on szkołą miłości, poznania Boga, poszanowania życia, godności człowieka”.⁹

Szczególna rola rodziny w dziele ewangelizacji wyrasta z jej sakramentalnego obdarowania i powołania. Sakrament małżeństwa nie tylko uzdalnia mężczyznę i kobietę do tworzenia wspólnoty osób w miłości, ale powołuje ich do świadectwa o Chrystusie i Jego miłości. Bez wątpienia rodzina jest podmiotem ewangelizacji, jedną z podstawowych wspólnot, która na różnych polach codziennego życia stwarza okazje do ewangelizacji.¹⁰

Misję prorocką całego Kościoła określają dwa kierunki działania: Kościół jest wspólnotą ewangelizującą i ewangelizowaną. Podobnie rodzina, jako Kościół domowy, by owocnie ewangelizowała, musi poddawać się ewangelizacji, przyjmować Ewangelię i dojrzewać w wierze. „Dlatego w łonie rodziny świadomej tego zadania wszyscy członkowie jej ewangelizują, a także podlegają ewangelizacji” (FC 52). Wskazuje to na prawdę o dynamicznej strukturze wiary. „W tym tkwi sens misji prorockiej rodziny chrześcijańskiej - przyjąć prawdę, żyć

⁷ R.Podleśny, *Zadania rodziny w Nowej Ewangelizacji*, Pedagogika Katolicka nr 17 (2/2015), s. 215.

⁸ Por. Jan Paweł II, *Homilia na otwarcie VI Synodu Biskupów*, 26.09.1980 r, Nauczanie Papieskie, t. III.2, (1980), Pallottinum, Poznań-Warszawa, 1986, s.386-387.

⁹ Por. Jan Paweł II, *Przemówienie inauguracyjne III Konferencji Ogólnej Episkopatów Ameryki Łacińskiej*, Puebla 28.I.1979 r., Nauczanie Papieskie, t. II.1, (1979), Pallottinum, Poznań-Warszawa, 1990, s. 95.

¹⁰ Por. Jan Paweł II, *Adhortacja apostołska Familiaris consortio*, 51-54; Sobór Watykański II, *Dekret o apostołstwie świeckich Apostolicam actuositatem*, 2.6; *Konstytucja dogmatyczna o Kościele*, Lumen gentium, 35; K. Jeżyna, *Rodzina podmiotem i przedmiotem nowej ewangelizacji*, w: *Człowiek, Miłość, Rodzina. „Humane Vitae” po 30 latach*, Materiały z sympozjum KUL, 3-4.12.1998 r, red. J. Nagórny, K. Jeżyna, RW KUL, Lublin 1999, s. 281-316.

nią i obdarzać prawdą wszystkich członków rodziny, inne rodziny, wspólnotę ludzką - głosząc prawdę być jej świadkiem". A ponieważ wiara rodzi się i rozwija dzięki Słowu Bożemu, stąd zrozumiałe jest, że rodzina uczestniczy w kościelnej posłudze Słowa Bożego: „rodzina chrześcijańska wypełnia swoje zadanie prorockie przyjmując i głosząc Słowo Boże: w ten sposób staje się z każdym dniem bardziej wspólnotą wierzącą i ewangelizującą” (FC 51).

Pierwszym zadaniem małżonków i wszystkich członków rodziny jest przeżywanie integralnej koncepcji wiary. W świetle dokumentów Kościoła trzeba dziś mówić o personalistycznej koncepcji wiary, która podkreśla w wierze osobowy wybór, prowadzący do osobowej wspólnoty człowieka z Bogiem. Ze strony człowieka wiara, która jest odpowiedzią objawiającemu się Bogu, wyraża się w „posłuszeństwie wiary”. Oczywiście jest, że wiara, aby była świadomą odpowiedzią, wymaga poznania chociaż podstawowych prawd Bożego objawienia. Jednak w wychowaniu do wiary nie można zatrzymać się na wychowaniu religijnym, które jedynie uwrażliwia na transcendencję, ani też nie można poprzestać na przekazie wiedzy religijnej, konieczne staje się świadectwo życia. W procesie przekazu wiary dzieciom można to wyrazić tak: „Przyjąć wiarę, to znaczy przyłączyć się do Osoby Boga; przekazać wiarę, to znaczy przyłączyć się do osoby swoich dzieci. To jest pełny wymiar udziału w misji prorockiej Chrystusa”.

Szczególnie dla małżonków i rodziców specyficznym przedmiotem wiary jest „Ewangelia rodziny”, bowiem Słowo Boże pozwala wciąż odkrywać „zdumiewającą nowość - Dobrą Nowinę - ich życia małżeńskiego i rodzinnego, które Chrystus uczynił świętym i uświęcającym” (FC 51). Dobra nowina o rodzinie budzi nadzieję, pomimo negatywnych przykładów w życiu społecznym, że ich małżeństwo i rodzinę Chrystus uczynił świętym i uświęcającym. W świetle wiary można więc poznać godność małżeństwa i rodziny w planach Bożych, jak też okazując posłuszeństwo wiary zaakceptować własne małżeństwo i rodzinę jako radosną nowinę i dar Boga. Dynamizm wiary oznacza zaś, że wiara w „Ewangelię rodziny” powinna stale się rozwijać i doskonalić.

Już przygotowanie do małżeństwa powinno być okazją do rozwoju wiary chrześcijańskiej w jej integralności, a czasem pogłębienia jej specyficznego przedmiotu, jakim jest „Ewangelia rodziny”. Wówczas sam obrzęd małżeństwa stanie się zarówno głoszeniem „dobrej nowiny” o miłości małżeńskiej, jak i „wyznaniem wiary” w tę prawdę (por. FC 51). Dla nowożeńców obrzęd sakramentu małżeństwa jest włączeniem ich ludzkiej miłości w tajemnicę miłości samego Boga, który sprawia, że ludzka miłość doznaje zbawienia i zdolna jest tworzyć trwałą wspólnotę. Jednakże wyznanie wiary w miłość domaga się przeniesienia jej na całe życie. „Bóg bowiem, który powołał oblubieńców «do» małżeństwa, nadal powołuje ich «w» małżeństwie” (FC 51). Stałe sytuacje codziennego życia sprawiają, że miłość jest przedmiotem trudnych wyborów moralnych, dzięki czemu miłość małżeńska dojrzewa i owocuje.

W dojrzewaniu wiary i miłości małżeńskiej uczestniczy cała rodzina. Dokonuje się bowiem wychowawcza wymiana darów: „rodzice nie tylko dzielą się z dziećmi Ewangelią, ale mogą od nich odebrać tę Ewangelię wyrażoną głęboko życiem” (FC 52). Jednym z najbardziej podstawowych zadań apostołskich rodziców jest więc dzielenie się swoją wiarą z dziećmi oraz otwarcie się na ubogacające doświadczenia na drodze ich wiary. Rodzina jest podstawowym podmiotem wychowania młodego pokolenia i przekazu wiary, rodzina jako główny i pierwszy ośrodek katechizacji, czyli przekazywania nauki wiary i obyczajów

chrześcijańskich. Kiedy rodzina żyje wiarą, staje się prawdziwie podmiotem, wspólnotą ewangelizującą. Pogłębia to poczucie odpowiedzialności za rozwój i zbawienie każdego członka rodziny. Taka rodzina potwierdza, że jej członkowie stają się misjonarzami miłości i życia. Rodzina ożywiona we własnym wnętrzu duchem misyjnym może odkryć powołanie, by być „znakiem obecności Chrystusa i Jego miłości także dla ludzi stojących «daleko», znakiem dla rodzin, które jeszcze nie wierzą i dla tych rodzin chrześcijańskich, które już nie żyją konsekwentnie wedle otrzymanej wiary” (FC 54). Rodzina staje się szkołą apostołstwa, a doświadczenie ewangelizacji wewnątrz własnej rodziny przygotowuje do misji wobec innych rodzin, wspólnot i osób. Można nawet mówić o powszechnym wymiarze postawy misyjnej. Powstają dzisiaj coraz korzystniejsze warunki pracy apostołskiej małżonków i rodzin na terenach misyjnych. Natomiast jeśli rodziny nie mogą uczestniczyć dosłownie w działalności misyjnej, mogą i powinny pielęgnować powołania misyjne wśród swoich dzieci i przygotowywać je do myślenia kategoriami uniwersalnej misji Kościoła.

Sobór Watykański II wiąże nierozdzielnie kapłańską godność chrześcijanina z pełnieniem funkcji kapłańskich poprzez składanie duchowych ofiar, głoszenie dzieła uświęcenia i zbawienia, uczestnictwo w kulcie, wyznawanie wiary i dawanie świadectwa (por. KK 10-11). Rodzina chrześcijańska włączona w Kościół jako lud kapłański staje się „wspólnotą kapłańską”, czyli wspólnotą stałego dialogu z Bogiem, przez co jest miejscem uświęcenia i kultu. Kapłańska funkcja rodziny w „domowym sanktuarium Kościoła” urzeczywistnia się poprzez życie sakramentalne, modlitwę oraz składanie duchowych ofiar i świadectwo życia chrześcijańskiego. Poczynając od sakramentów inicjacji, które są darem i zobowiązaniem do kapłaństwa powszechnego: „Kapłaństwo powszechne wiernych przeżywane w małżeństwie - sakramencie, rzeczywiście stanowi dla małżonków i dla rodziców podstawę powołania i misji kapłańskiej” (FC 59). W misji ewangelizacyjnej to zadanie kapłańskie zmierza do uświęcania komunii rodzinnej oraz uświęcania wspólnoty kościelnej i całego świata.

Źródłem i podstawowym środkiem uświęcenia małżeństwa i rodziny jest sakrament małżeństwa: „Jak z sakramentu wypływa dar i zobowiązanie małżonków, ażeby co dzień żyli otrzymanym uświęceniem, tak też z tegoż sakramentu pochodzą łaska i moralny obowiązek przemiany całego ich życia w nieustanną «ofiara duchową»„ (FC 56). Dar sakramentu małżeństwa towarzyszy małżonkom przez całe życie i sprawia, że miłość małżeńska doznaje oczyszczenia i uświęcenia. Łaska sakramentalna sprawia, że codzienne prace i ofiary za sprawą Ducha Świętego zyskują nadprzyrodzone znaczenie.

Kapłańskiej ofiary duchowej rodziny nie można oddzielić od ofiary Chrystusa. Rodzina staje się Kościołem domowym, gdy mocą wewnętrznego zjednoczenia z Jezusem ofiaruje Bogu godne czynności życiowe i łączy je przez Eucharystię z ofiarą Chrystusa

Małżonkom chrześcijańskim ofiara eucharystyczna pozwala odkryć korzenie ich przynależności do wspólnoty: „w darze eucharystycznym miłości rodzina chrześcijańska znajduje podstawę i ducha ożywiającego jej «komunię» i jej «posłannictwo» [...] staje się niewyczerpanym źródłem misyjnego i apostołskiego dynamizmu rodziny chrześcijańskiej” (FC 57). Eucharystia, która buduje Kościół, buduje też wspólnotę rodzinną, dlatego można mówić o niej jako źródle postawy apostołskiej.

Ze względu na słabość natury ludzkiej zagrożonej grzechem członkowie rodziny potrzebują zarówno sakramentu Eucharystii, który jest źródłem jedności i świadectwa, jak

również potrzebują sakramentu pokuty, który uzdrawia rany grzechu i przywraca jedność z Bogiem i ludźmi. Rodzina powinna odkryć, że jest szczególnym miejscem pełnienia misji jednania. Codzienne życie rodziny wymaga praktykowania skruchy i przebaczenia w duchu braterskiej miłości. W szerszej perspektywie może to stanowić dobre przygotowanie do praktykowania sakramentalnego przebaczenia. Natomiast uczestnictwo w sakramencie pokuty umożliwia rodzinie budowanie i odbudowywanie pełnej jedności. Sakrament uczy mówienia o prawdzie swojego życia, w tym o grzechach, ale koncentruje się na darze przebaczenia i na radości z odzyskanej komunii.

Kapłaństwo powszechne rodziny znajduje swój wyraz także w modlitwie. Modlitwa rodzinna odsłania wymiar wspólnoto-twórczy i ewangelizacyjny. Cechą charakterystyczną modlitwy rodzinnej jest jej wspólnotowość; jest ona modlitwą wspólną męża i żony, rodziców i dzieci i trzeba by była modlitwą wspólną całej rodziny. Celem modlitwy jest pogłębienie komunii otrzymanej w sakramencie małżeństwa, ale także głębsza komunია staje się owocem modlitwy. Wydarzenia i okoliczności życia, które są wyrazem powołania Bożego, wymagają synowskiej odpowiedzi i stają się treścią modlitwy rodzinnej. Jednym z istotnych obowiązków apostoelskich rodziców jest wychowanie dzieci do modlitwy, tak aby umiały otwierać się na tajemnicę Bożego życia i powierzać Bogu swoją przyszłość. Ważnym elementem tego wychowania jest modlitewny przykład rodziców, żywe świadectwo ich modlitwy małżeńskiej oraz modlitwy osobistej matki i ojca (por. FC 60).

Nadto zadaniem rodziny jako Kościoła domowego jest „stworzenie dzieciom warunków do naturalnego wprowadzenia w modlitwę liturgiczną, właściwą dla całego Kościoła, zarówno w przygotowaniu do niej, jak i przez objęcie nią życia osobistego, rodzinnego i społecznego” (FC 61). Rodzice powinni pomagać dzieciom stopniowo uczestniczyć w sakramentach inicjacji i dojrzałości chrześcijańskiej, a także obchodzić w domu okresy i święta okresu liturgicznego. Dla misji ewangelizacyjnej istotnym zadaniem jest przedłużenie na codzienne życie kultu sprawowanego w Kościele. Oznacza to szczególną wrażliwość na obecność Boga w życiu, a to wyraża się w podejmowaniu modlitwy o każdej porze dnia. Modlitwa nie jest jednak ucieczką od obowiązków życiowych, lecz stanowi większą zachętę do odpowiedzialnego wypełniania swoich zadań. „skuteczny udział w życiu i misji Kościoła w świecie jest proporcjonalny do wierności i intensywności modlitwy” (FC 62). Istotą życia chrześcijańskiego, które pozwala ugruntować modlitwa, jest świadectwo miłości.

Godność królewska rodziny jest nie tylko darem, ale i zobowiązaniem, a więc zadaniem i powołaniem. Udział w misji królewskiej wyraża się uczestnictwem w miłości Boga i postawie służby człowiekowi w duchu nowego przykazania miłości. Rodzina włącza się mocą sakramentu małżeństwa w dzieło szerzenia Królestwa Chrystusowego, które jest królestwem łaski, świętości, życia, prawdy, miłości, sprawiedliwości i pokoju, a obejmuje nie tylko ludzkość, lecz całe stworzenie (por. KK 36).

Udział rodziny chrześcijańskiej w misji królewskiej Chrystusa prowadzi do świadomego budowania cywilizacji miłości. Małżonkowie są szczególnie uzdolnieni do świadectwa miłości ewangelicznej, gdyż „miłość ich oczyszczona i zbawiona, jest owocem Ducha, który działa w sercach wierzących”, a tym samym rodzina chrześcijańska, kierowana nowym prawem Ducha „zostaje wezwana do przeżywania swej «służby» miłości wobec Boga i wobec braci” (FC 63). Służba płynąca z miłości, nie tylko nie poniża, ale pozwala odnaleźć godność

powołania Bożego: „Godność ta wyraża się w gotowości służenia na wzór Chrystusa, który nie przyszedł, aby Jemu służyło, ale by On służył. Jeśli zaś w świetle tej Chrystusowej postawy prawdziwie «panować» można tylko «służyć» - to równocześnie służenie domaga się tej duchowej dojrzałości, którą należy określić jako «panowanie. Miłość aby była prawdziwa, wymaga panowania nad sobą, tak aby dar z siebie był darem dobra. Często wymaga to ofiary, duchowej ofiary, która czyni apostołstwo służby owocnym.

Rodzina swoją służbę w duchu nowego przykazania miłości powinna przeżywać zarówno wewnątrz swojej wspólnoty, jak też w relacjach społecznych. Trud tworzenia autentycznej wspólnoty osób w rodzinie wymaga panowania nad grzechem, świętego życia i wzajemnej służby. Kościół domowy dzięki świadectwu miłości rodzinnej sprawia, że cały Kościół nabiera charakteru bardziej rodzinnego, tworząc stosunki prawdziwie ludzkie i braterskie (por. FC 64). Tym samym rodzina chrześcijańska budując Kościół w miłości, oddaje się na służbę człowiekowi i światu. Miłość chrześcijańska ma charakter uniwersalny, należy się każdemu człowiekowi. Dlatego też rodzina powinna być gotowa służyć każdemu potrzebującemu oraz każdemu człowiekowi okazać należny mu szacunek.

Jak zaznacza Paweł VI, ewangelizacja jest procesem wielowarstwowym, złożonym z różnych elementów, jakimi są: odnowa ludzkości, dawanie świadectwa, otwarte przepowiadanie, przyłgnięcie duchowe, wejście we wspólnotę, przyjęcie znaków, dzieła apostołskie¹¹.

STRESZCZENIE

Zadanie ewangelizacji świata nie jest możliwe bez apostołskiego zaangażowania katolików świeckich, świadomych swojej misji w Kościele i świecie. W sposób szczególny wezwanie do apostołskiej aktywności skierowane jest do małżonków, którzy umocnieni dodatkowo sakramentem małżeństwa, nie tylko powinni wypełniać zadania wobec siebie, ale także włączyć się w dzieło zbawienia świata. Dlatego obowiązkiem całego Kościoła jest uświadomienie powszechnej prawdy o godności małżeństwa i rodziny jako powołania Bożego. Rodzina żyjąc w świętości dostępuje sama zbawienia, ale poprzez świadectwo wobec świata staje się wspólnotą zbawiającą.

SUMMARY

The task of evangelization of the world is not possible without the apostolic commitment of the lay faithful, conscious of their mission in the Church and in the world. In particular, a call to apostolic activity is addressed to spouses who have strengthened further the sacrament of marriage should not only fulfill the tasks to each other, but also to join in the work of salvation of the world. Therefore, the duty of the Church is to realize universal truths about the dignity of marriage and the family as a divine vocation. The family live in holiness are being saved herself, but by the witness to the world is becoming the saving community.

¹¹ Por. Paweł VI, *Adhortacja apostołska Evangelii nuntiandi*, 24; Cz. Murawski, *Ewangelizacja rodziny w nauczaniu Jana Pawła II*, w: *Nowa ewangelizacja u progu Trzeciego Tysiąclecia*. Program duszpasterski na rok 2000/2001. Komisja Duszpasterska Episkopatu Polski, Katowice 2000, s. 231-253.